

БРАТЯ ГРИМ

АГИЛУЛФ И ТЕУДЕЛИНД

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

След смъртта на Аутари (Ветари) лангобардите зачели Теуделинд, вдовицата на краля, която много им се харесвала, и ѝ предоставили правото да си избере когото пожелае от народа, а те щели да го признаят за свой крал. Тя обаче призовала Агилулф, херцог на Торино и храбър воин, и сама тръгнала да го пресрещне при Лаумел. След първите поздравления тя накарала да поднесат вино, отпила първа и подала останалото на Агилулф. Когато, поемайки чашата, той почтително целунал ръката на кралицата, тя рекла, като се усмихнала и се изчервила: „Няма защо да целува ръката ми онзи, който трябва да ми даде целувка по устата.“ След което го целунала и му съобщила взетото решение; сред всеобщо ликуване скоро след това била отпразнувана сватбата и Агилулф бил обявен за крал от събрания народ.

Под мъдрото и здраво господство на този крал кралството на лангобардите живяло в благополучие и мир; Теуделинд, неговата съпруга, била красива и добродетелна. Случило се обаче така, че един младеж от кралската свита бил обхванат от непреодолима любов към кралицата, като поради скромния си произход той не можел да се надява някога да постигне удовлетворение на желанията си. Накрая се решил на краен риск, пък ако ще и да умре. Тъй като забелязал, че кралят не посещавал всяка нощ кралицата, а когато го правел, отивал покрит с дълга мантия, със свещ в едната ръка и с тояжка в другата пред вратата на Теуделинд, с която тояжка почуквал веднъж или дважд по вратата, след което тя се отваряла и угасявали свещта, младежът се сдобил със сходна мантия, още повече че по фигура приличал на краля.

Една нощ наметнал мантията, взел свещ и тояжка в ръка, нанесъл два удара по вратата на спалнята; камериерката тутакси му отворила, свещта била отнесена и слугата наистина се добрал до леглото на кралицата, която го сметнала не за друг, а именно за съпруга си. Той обаче се боял, че след такова щастие ще последва скорошна беда, изтръгнал се от обятията на кралицата и по същия път, по който бил дошъл, се домъкнал неразпознат до собствената си стаичка.

Тъкмо се бил отдалечил, когато кралят решил да посети съпругата си, която го срещнала с радост, ала попитала учудена, защо, противно на обичая си, се връща, след като току-що си е тръгнал от нея. Агилулф се стъписал, но в същия миг се досетил, че тя може да е

била измамена поради сходство на фигурата и одеждите; и тъй като ясно видял невинността ѝ, като разсъдлив мъж не се издал, ами отговорил: „Не вярвате ли, че след като веднъж съм бил при Вас, ще ми се поиска да дойда отново?“ Тя рекла: „Разбира се, господарю и съпруге мой, само Ви моля да мислите за здравето си.“ „Щом съветът Ви е такъв, казал Агилулф, ще Ви послушам и този път няма да продължа.“ С тези думи кралят наметнал мантията си и напуснал покоите на кралицата, изпълнен с вътрешен гняв и негодувание срещу оногова, който го бил опозорил по такъв начин. Тъй като правилно заключил, че извършител ще е някой от дворецовата свита и че той няма как да е излязъл от дома, кралят решил незабавно да разследва нещата и се отправил със светилник в ръка към една продълговата стая над конюшната, където в различни легла спели всички слуги. И като размислил още малко, сетил се, че сърцето на извършителя трябва все още да бие далеч по-силно, отколкото на останалите, приближавал се поред до всеки от спящите, полагал длан върху гърдите му и долавял ударите на сърцето. Всички обаче спели дълбоко и пулсациите на кръвта им били тихи и бавни, докато най-сетне се доближил до постелята на действителния извършител. Той още не бил заспал и като видял краля да влиза в залата, бил обзет от голям страх и помислил, че ще бъде убит; утешавало го единствено, дето кралят не носел оръжие, та когато онзи се доближил, стиснал здраво очи и се престорил на заспал. Когато кралят положил ръка на гърдата му и почувствал силните удари на сърцето му, разбрал, че именно този е извършителят, и тъй като искал да отложи за деня онова, което възнамерявал да стори с него, взел една ножица и отрязал отстрани над ухото му един кичур от дългата му коса. След което кралят си тръгнал, а онзи, който бил хитър и съобразителен, скочил на мига, отрязал с ножицата по един кичур точно от същото място на всеки от спящите си събратья, след което спокойно си легнал отново и заспал. Рано на сутринта, още преди да бъдат отворени портите на крепостта, кралят наредил цялата свита да се яви пред него и започнал да ги оглежда, за да открие оногова, когото бил подстригал. Като забелязал обаче, че у повечето липсва кичур все на свилото място, си рекъл: „Този, когото търся, е със скромнен произход, ала определено със здрав разум.“ И като проумял, че без големи публични ядове няма да открие нищо, се обърнал към всички с висок глас: „Който го е сторил, да си мълчи и никога повече

да не постъпва така!“ При тези кралски слова слугите се спогледали удивено и не знаели какво значат те; с изключение на едного, който бил сторил въпросното деяние, ала бил достатъчно благоразумен да не сподели нищо през целия си живот и просто да се задоволи със споходилото го щастие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.